Мені наказано сидіти,
Пшеницю миту стерегти…
А на луці попові діти
Стрибають, мов коти.

В траві розлігся день червцевий,
Примружив очи голубі:
Як вільно горобцеві
Цвірінькать по вербі!

Як вільно вітрові котиться
По врунах у степу!
А ти – біля пшениці,
Мов сірий цуцик на цепу…

Покинути б тісні городи,
Та з вільним вітром – у поля!
Але господар
Не дозволя:

Бо мати на поденній полють —
Зо мною на харчах…
…А попинята очи колють —
– Старча, старча!

Дивись, коліна драні.
А бриль носив мабуть ще дід.
– Ну, подождіть ви, куцоштані,
Дійду я літ!

Я позбираю – до галузки —
Дитячі болі й збережу.
І вже напевне вам мотузку
З них золоту зв’яжу!